

สิ่งละอันพันละน้อย

สวัสดิ์มีใหม่ 2558

วรากรณ์ สามโกเศศ

คำนำ

ชีวิตเวียนมาครบอีกปีหนึ่งแล้วนะครับด้วยความยินดีของทั้งคนเขียนและคนอ่านที่เราได้ผ่านชีวิตมาด้วยกันอีกวาระหนึ่ง “สิ่งละอันพันละน้อย” เล่มนี้เป็นเล่มที่ 12 ที่ผมได้จัดทำต่อเนื่องกันมาเพื่อเป็นตัวแทนแห่งความขอบคุณและความปรารถนาดีที่ผู้ใหญ่ที่เคารพ มวลปियมิตร ตลอดจนน้องๆ และศิษย์ได้กรุณามอบให้แก่ผมเสมอมา

ปี 2557 ที่ผ่านมาเป็นปีที่ภรรยาและผมแต่งงานครบ 40 ปี และเป็นปีที่เราได้หลานปู่เพิ่มอีกหนึ่งคน สาวงามคนใหม่ของครอบครัวเรามีชื่อว่า Emi (“เอ-หมี” เป็นภาษาญี่ปุ่น มีความหมายว่า ‘รอยยิ้ม’) ณ ต้นปี 2558 เธอมีอายุ 9 เดือน ส่วนยูกิ คนสวยผู้พี่ชื่อมีความหมายว่า ‘ความสุข’ ปัจจุบันมีอายุ 5 ขวบ เราก็เป็นเช่นเดียวกับคนแก่อื่นๆ ที่มีหลานคือเวอร์และเหอหลานอย่างมีความสุข

ผมทำงานที่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์พร้อมกับรับใช้ชาติและสังคมอย่างยุ่งๆ เหมือนที่เป็นมาตลอดชีวิตด้วยสุขภาพที่ดีพอควรตามอายุขัย ผมยังคงออกกำลังกายด้วยการเดินบนสายพานพร้อมกับดูทีวีตีประเภตตี้นเต้นเป็นเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงทุกเช้า

ในโอกาสนี้ขอส่งความรักมายังทุกท่านที่กรุณาอ่านหนังสือเล่มนี้ ขออาราธนาพลาภาพแห่งความดี ความงาม และความจริง โปรดบันดาลให้ทุกท่านและคนที่ท่านรักประสบความสุขและสิ่งพึงประสงค์ทั้งปวง

พบกันอีกในฉบับหน้าปี พ.ศ. 2559 ครับ

วรากรณ์ สามโกเศศ

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

มนตรีรา สามโกเศศ

วรท-สิรินุช-ยูกิ-เอมิ สามโกเศศ

วริมน สามโกเศศ

ปลอดภัยด้วยเครื่องบิน

ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์ไม่ปกติขึ้นในการเดินทางด้วยเครื่องบิน ผู้คนก็จะหวาดผวากการบินกันไปพักหนึ่ง ในช่วงเวลานี้ก็หาความสบายใจไม่ค่อยได้เพราะไม่รู้ว่ามีปลอดภัยจริงหรือไม่ วันนี้ลองมาดูกันว่า การเดินทางด้วยเครื่องบินนั้น ปลอดภัยหรือไม่เพียงใด

เหตุการณ์ผิดปกติของสายการบินมาเลเซียเที่ยวบินที่ MH370 ที่หายไปและยังหาไม่พบจนทุกวันนี้ถือได้ว่าเหลือเชื่อ แต่เที่ยวบิน AF447 ของ Air France เมื่อปี 2009 ก็ไม่ยิ่งหย่อนเพราะใช้เวลาเกือบ 2 ปี จึงจะพบสถานที่ตกและพบกล่องดำของเครื่องบิน และสามารถเอาศพของผู้โดยสารบางส่วนขึ้นมาได้จากความลึกประมาณ 4 กิโลเมตรในมหาสมุทรแอตแลนติก

AF447 บินระหว่างเดอโจนาโรของบราซิลกับปารีส เที่ยวบินนั้นนอกจากกัปตันแล้วยังมีนักบินผู้ช่วยอีกถึง 2 คน (ปกติเครื่องบิน Airbus A330 ใช้นักบินรวมเพียง 2 คนเท่านั้น) จากกล่องดำซึ่งบันทึกเสียงที่พูดกันในห้องนักบินและการทำงานของเครื่องบินทั้งหมดและหลักฐานประกอบอื่นๆ อย่างกว้างขวางก็สรุปได้ว่า เครื่องบินสูญเสียการควบคุมเนื่องจากน้ำแข็งไปอุดช่องส่งสัญญาณวัดความเร็วจนนักบินไม่ทราบตัวเลขที่แท้จริง นอกจากนี้ความผิดพลาดของนักบินจากความไม่สันตการควบคุมเครื่องบินด้วยมือหลังจากหลุดมาจากโหมดการบินด้วยเครื่องบังคับอัตโนมัติก็มีส่วนช่วยทำให้เกิดโศกนาฏกรรมขึ้น

ทุกครั้งของอุบัติเหตุการบินที่เกิดขึ้น โดยแท้จริงแล้วมิได้เกิดจากสาเหตุภายนอกอย่างเดียว หากมีปัจจัยอื่นประกอบด้วยจนช่วยทำให้เหตุการณ์เลวร้ายยิ่งขึ้นบ่อยครั้งมาจากการที่นักบินมิได้แก้ไขปัญหาจากภายนอกที่เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพปัจจัยความผิดพลาดของมนุษย์จึงมักมีบทบาทร่วมอยู่ด้วยเสมอ

เมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นบริษัทเครื่องบินก็ชอบที่จะโทษนักบิน สายการบินก็พยายามโทษความผิดพลาดของกลไกเครื่องบิน ส่วนผู้ควบคุมการบินเพื่อนำร่องเครื่องบินและเพื่อขึ้นลงก็พยายามคุ้มครองตัวเอง ดังนั้นการสอบสวนทุกอุบัติเหตุจึงกินเวลานาน ผ่านการต่อสู้เชิงความคิดและการถกเถียง ทั้งในแง่วิทยาศาสตร์วิศวกรรม และการเมืองกว่าจะหาข้อสรุปได้ บางครั้งก็มีหลายรายงานกว่าจะลงตัวกันในที่สุด

AF447 ทำให้ผู้โดยสาร 216 คนกับเจ้าหน้าที่เครื่องบิน 12 คน เสียชีวิตหมด ผ่านไป 5 วันก็เก็บศพได้จำนวนหนึ่งแต่ใช้เวลาอีกเกือบ 2 ปีกว่าจะหาเครื่องบินพบและสามารถนำศพขึ้นมาได้อีกจำนวนหนึ่ง ส่วนที่เหลือ 74 รายไม่สามารถหาพบความสยองขวัญครั้งนั้นถือได้ว่าเป็นอุบัติเหตุครั้งใหญ่ที่สุดครั้งหนึ่งของโลกการบินสมัยใหม่เนื่องจากในปัจจุบันการเดินทางด้วยเครื่องบินปลอดภัยกว่าสมัยก่อนอย่างเทียบกันไม่ได้

เครื่องบินปัจจุบันมีความก้าวหน้าเป็นอันมากทางด้านเทคโนโลยี ชิ้นส่วนหลายล้านชิ้น ประกอบกันขึ้นเป็นเครื่องจักรหนักกว่า 150 ตันที่ช่วยให้มนุษย์สมัยใหม่เดินทางได้อย่างรวดเร็ว และปลอดภัยในระดับที่สูงมาก

ข้อมูลที่ยอมรับในเชิงสถิติก็คือถ้าท่านขึ้นเครื่องบินโดยสารพาณิชย์สายใดโดยไม่ เฉพาะเจาะจงทุกวัน ท่านจะต้องใช้เวลา 26,000 ปี จึงจะมีโอกาสประสบอุบัติเหตุ

ถ้าเป็นสหรัฐอเมริกาซึ่งมีมาตรฐานความปลอดภัยสูง ความเสี่ยงที่จะประสบอุบัติเหตุถึง แก่ชีวิตในเที่ยวบินพาณิชย์หนึ่ง คือ 1 ใน 23 ล้าน ซึ่งพอๆ กับความเป็นไปได้ที่เด็กคนหนึ่ง ใน ประเทศนั้นจะเติบโตและได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี

ในปี 2000 มีผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุเครื่องบินพาณิชย์ในสหรัฐอเมริกาตก 92 คน แต่มีคน ตายด้วยรถยนต์ 41,800 คน ถ้าจะหลีกเลี่ยงข้อถกเถียงว่าคนเดินทางด้วยรถยนต์มากกว่าก็ต้องมี จำนวนผู้ตายมากกว่าเป็นธรรมดาออกไป ก็ต้องใช้จำนวนการตายต่อกิโลเมตรแทน

เมื่อคำนึงถึงจำนวนการตายต่อระยะทางแล้ว โดยทั่วไปสำหรับเครื่องบินมีจำนวน การตาย 0.01 ต่อ 100 ล้านไมล์ของการเดินทางของผู้โดยสาร 0.05 จำนวนการตายต่อ 100 ล้านไมล์ ของผู้โดยสารด้วยรถโดยสารและรถไฟ และจำนวนการตาย 0.72 ต่อ 100 ล้านไมล์ของการ เดินทางของรถยนต์ สำหรับประเทศที่มีความเสี่ยงเป็นพิเศษในการเดินทางทางบก ตัวเลขการตาย อาจสูงกว่าสถิตินี้

ถ้าคำนึงถึงความเป็นไปได้โดยทั่วไปแล้ว ผู้เดินทางคนหนึ่งในเที่ยวหนึ่งมีความเป็นไปได้ใน การตายจากเครื่องบินตก 1 ใน 11 ล้าน ในขณะที่มีความเสี่ยงในการถูกลมพัดตาย 1 ใน 3.7 ล้าน

ในระดับโลกระหว่างปี 2009 ถึง 2011 โดยเฉลี่ยมีผู้เสียชีวิตจากเครื่องบินโดยสารพาณิชย์ ตกปีละ 800 คน ในขณะที่บ้านเราทุกชั่วโมงมีผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถยนต์เกือบ 2 คน (ปีละ 17,520 คน) ดังนั้นเพียงหนึ่งปีแค่ประเทศไทยก็มีผู้เสียชีวิตจากรถยนต์มากกว่าเครื่องบินตกทั่ว โลกแล้ว

สำหรับคนที่กลัวการบินเพราะได้ฟังข่าวอุบัติเหตุของเครื่องบินอยู่เนืองๆ สิ่งที่ทำให้ น่ากลัวก็คือลักษณะการตายของผู้โดยสาร มักเห็นกันว่ารถยนต์นั้นเดินทางทางบก จะชั่วจะดีก็จอดได้ และหลบหลีกได้โดยอยู่ในการควบคุมของเรา ถึงเกิดอุบัติเหตุก็อาจไม่ร้ายแรงนัก มีโอกาสเพียง บาดเจ็บ แต่กรณีเครื่องบินนั้นเหมือนซื้อหวย บังคับอะไรไม่ได้เลย (ยกเว้นคนที่มีเลขหวยล๊อค) เวลาเกิดเหตุก็ตายหมู่กันนับร้อยๆ คนทันทีการคิดเช่นนี้เป็นความสับสนระหว่างความเป็นไปได้ ของการเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตกับลักษณะของการเสียชีวิต ถ้าตายมันก็ตายทั้งนั้นแหละไม่ว่าวิธีใด

โดยเหตุและผลแล้ว การเดินทางด้วยเครื่องบินปลอดภัยกว่าทุกวิธีของการเดินทางถึงแม้ จะมีโอกาสตายอย่างน่ากลัวด้วยเครื่องบิน แต่โอกาสของความเป็นไปได้ก็น้อยมากจนน่าจะสบายใจได้

เพื่อไม่ให้สบายใจเกินไป ก็ขอให้สถิติว่าสำหรับเครื่องบินที่ประสบอุบัติเหตุครั้งนั้น ร้อยละ 80 เกิดขึ้นในช่วง 3 นาทีแรกของการบิน (ช่วง take-off) และ 8 นาทีหลังของการบิน (ช่วงกำลังลง และ taxi)

ฟังแต่ไม่ได้ยิน

ท่านนายกา อานันท์ ปันยารชุน พูดอยู่บ่อยๆ ว่า คนบางคนนั้น ‘ฟังแต่ไม่ได้ยิน’ ซึ่งเมื่อเรานึกถึงบางคนที่เรา รู้จักแล้วมันจริงยิ่งกว่าจริง มากไปกว่านั้นก็คือ บางคนอย่าว่า แต่ได้ยินเลย แม้แต่ฟังก็ยังไม่ฟัง

การไม่ได้ยินคำพูดของกลุ่มสนทนาเป็นเรื่องใหญ่จน ปัจจุบันมีการฝึกอบรมกันในต่างประเทศที่เรียกว่า ‘mindful listening’ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังเพื่อให้ได้ยิน หนังสือพิมพ์ Wall Street Journal ฉบับเร็วๆ นี้ได้ยกเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นหัวข้อสำคัญ

งานวิจัยเมื่อปี 1987 พบว่าในการสนทนาสองต่อสองหากมีอะไรมาดึงดูดความสนใจเพียง เล็กน้อยบุคคลจะนึกออกในภายหลังเพียงร้อยละ 10 ของสิ่งที่สนทนากัน ในโลกปัจจุบันของ ดิจิตอลซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งดึงดูดความสนใจไม่ว่าเสียงโทรศัพท์ มือถือ ไอแพด สมาร์ทโฟน ฯลฯ เชื่อ ได้ว่าตัวเลขนี้จะลดลงไปอย่างมาก

สภาพการณ์ที่มนุษย์คิดได้เร็วกว่าพูดถึงกว่า 2 เท่าทำให้การคิดวิ่งล่องลอยไปข้างหน้า เร็วกว่าสิ่งที่ได้ฟังจนทำให้ไม่ได้ยิน และหากไม่ตรงกับสิ่งที่อยากได้ยินแล้วหูมันจะปิดทันที

อุปสรรคสำคัญที่ทำให้มนุษย์ขาดความสามารถในการฟังจนไม่ได้ยินก็คือทางโน้มน้ำที่จะ กรองและตัดสินการพูดของคนอื่นโดยอยู่บนพื้นฐานของสมมุติฐานที่ตนมีมาก่อน ตลอดจนสิ่ง คาดหวังและความตั้งใจ เช่น มนุษย์บางส่วนจะมีข้อสมมุติว่าคนพูดเป็นคนตัวเล็กๆ จึงไม่มี ความสำคัญ คาดหวังว่าคงไม่ได้เรื่อง และไม่ได้ตั้งใจว่าจะได้อะไรจากการฟังด้วย ดังนั้นเมื่อคนตัว เล็กพูด คำพูดจึงถูกกรอง ข้อเสนออาจดีแต่ถูกกรองและตัดสินว่าไม่เป็นสับปะรด ดังนั้นถึงฟังก็ ไม่ได้ยินอยู่ดี

อุปสรรคอื่นๆ ของการได้ยินก็คือการคาดว่าผู้พูดจะพูดในสิ่งที่ตัวเองเชื่อว่าไม่เข้าท่า ซึ่ง อาจมาจากความไม่ชอบผู้พูดด้วยบางเหตุผล หรือผู้พูดมักมีความคิดเห็นไม่ตรงกับตน หรือเชื่อว่า จะพูดสิ่งที่เคยพูดซ้ำๆ เมื่อผู้ฟังมีทัศนคติเช่นนี้โอกาสได้ยินสิ่งใหม่ๆ ความคิดดีๆ ใหม่ๆ จากผู้พูด จึงไม่ได้ยินเพราะหูมันถูกปิดตั้งแต่แรกเสียแล้ว

มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีอคติเป็นเจ้าเรือน หากมีลักษณะประจำตัวเช่นนี้หนักกว่าผู้อื่น ก็จะได้ ยินแต่สิ่งที่ตนเองชอบ คั่นเคย วนเวียนอยู่เช่นนี้ จะไม่มีโอกาสได้ยินสิ่งดีๆ ซึ่งออกมาจากปากของ คนที่ตนเองไม่ชอบเป็นอันขาด

บ่อยครั้งในการฟังผู้พูดที่พูดซ้ำ จิตใจของผู้ฟังจะแสวงหาไปเรื่อยเรื่อย จน ‘ฟังข้าม’ การ พูดไป การได้ยินจึงไม่เกิดขึ้น ยิ่งหากเป็นกรณีที่ผู้พูดๆ ตะกุกตะกักไม่รื่นหูแล้วถึงแม้จะพูดสิ่งที่ น่าสนใจก็จะได้ยินเอาเสียเลย

อีกอุปสรรคหนึ่งของการได้ยินก็คือผู้ฟังหมกมุ่นอยู่กับการจะคิดถามคำถามหรือคิดว่าจะพูดตอบได้อย่างไร จนคำพูดที่ออกมาจากปากผ่านสองหูไปโดยไม่ได้ยิน

เมื่อธรรมชาติของมนุษย์โดยทั่วไปเป็นเช่นนี้ และเราต้องอยู่ในโลกแห่งการถูกดึงดูตความสนใจไปยังสิ่งอื่นๆ นอกเหนือจากสิ่งที่เราฟังอยู่ คำถามก็คือแล้วเราจะทำอย่างไรให้ 'ได้ยิน' สิ่งที่คุณสนทนาพูด

ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการฟัง (แล้วได้ยิน) ให้คำแนะนำดังต่อไปนี้

(1) ตั้งใจพูดให้น้อยๆ และฟังมากๆ โดยตั้งสัดส่วนไว้ที่การฟัง 75% และการพูดตอบกลับ 25%

(2) จดบันทึกไปด้วยขณะสนทนา หรือสบตาผู้พูด (หากผู้พูดหน้าตาดีอาจเป็นปัญหาหนักขึ้น) เพื่อให้จิตใจไม่ล่องลอยไปที่อื่นหรือแข่งหน้าคำพูด

(3) ระหว่างการสนทนาให้นึกถึงอักษร 4 ตัว คือ RASA กล่าวคือ R มาจาก receive (รับมาอย่างให้ความสนใจแก่ผู้พูด) A มาจาก appreciate (ซาบซึ้งโดยออกเสียงและท่าทางที่แสดงลักษณะที่เห็นด้วยกับคำพูด) S มาจาก summarize (ย่อสิ่งที่เขาพูด) และ A มาจาก ask (ถามคำถามในภายหลัง)

(4) มีทัศนคติในด้านบวกด้วยการนึกถึงผู้ที่สนทนาด้วยในแง่ดี การมีลักษณะจิตใจที่บวกเช่นนี้จะทำให้จิตใจเปิดกว้าง และผู้สนทนาเห็นความจริงใจของผู้ฟัง

(5) เมื่อเข้าใจธรรมชาติของตนเองในการฟังแต่ไม่ได้ยินดังกล่าวมาแล้วหากเป็นผู้มีปัญหาที่ต้องการพัฒนาตนเองก็ต้องแก้ไขด้วยการตัดอคติออกไปให้มากที่สุดเปิดใจกว้าง ให้ความสนใจกับคำพูด และไม่ด่วนตัดสินใจสรุปไปก่อนได้ฟัง

การกล่าวทั้งหมดมานี้เพื่อแก้ไขปัญหาไม่ได้ยินนั้นง่าย แต่การปฏิบัตินั้นยากกว่ามาก การมุ่งมั่นฝึกหัดตัวเองเท่านั้นที่จะช่วยให้หูหายหนวกน้อยลง

ปัญหาการฟังแต่ไม่ได้ยินนั้นมีที่มาจากเทคโนโลยีด้วย การสำรวจนักศึกษามหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาในปี 2006 พบว่าใช้เวลาที่ตนเองมีเพียงร้อยละ 24 ไปกับการฟังการสนทนาแบบตัวเป็นๆ ซึ่งลดลงไปจากร้อยละ 53 ในปี 1980 ขนาดลดไปกว่าครึ่งระหว่าง 1980-2006 ก็น่าตกใจแล้ว ในปีปัจจุบันคือ 6 ปีหลังจากการสำรวจครั้งล่าสุด เราไม่รู้ว่าจะลดลงไปเหลือกี่เปอร์เซ็นต์ ภาพที่เราเห็นบ่อยๆ ของชายหนุ่มหญิงสาวหนึ่งคู่หรือพ่อแม่ลูกสี่คนนั่งกินข้าวด้วยกัน แต่ต่างคนต่างนั่งกดสมาร์ทโฟนคงพอจะบอกเราได้ว่าทักษะในการเป็นผู้ฟังที่ดีของมนุษย์นั้นน่าจะลดลงไปมากเพียงใด

ในการพัฒนาองค์กร การรับฟังความคิดเห็นจากผู้ร่วมงานทุกคนของหัวหน้างานเพื่อนำมาปรับปรุงเป็นเรื่องสำคัญ แต่อุปสรรคของมันก็มีอยู่ดังที่ได้เรียนรู้จากงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมองค์กรและกระบวนการตัดสินใจของมนุษย์ขึ้นหนึ่งในปี 2011 ว่ายิ่งคนฟังเป็นคนที่มีอำนาจมากเพียงใด ยิ่งมีทางโน้มน้ำที่จะตัดสินว่าความคิดเห็นเข้าท่าหรือไม่ในทันที หรือโยนความคิดเห็นเหล่านั้นทิ้ง

ในโลกที่การฟังแต่ไม่ได้ยินของมนุษย์มีอยู่ดาษดื่น การแก้ไขเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการฟังเป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เป็นหัวหน้าซึ่งมีทางโน้มน้าวที่จะไม่ได้ยินคนตัวเล็กๆ มนุษย์ที่ฟังแต่ไม่ได้ยินเป็นครั้งๆ โดยขึ้นอยู่กับผู้พูดและสิ่งที่คาดว่าจะได้ยินไม่ต่างอะไรไปจากคนหูพิการที่ได้ยินเสียงเป็นพักๆ

Digital Economy

คำว่า Digital Economy เป็นที่กล่าวถึงกันมากในสังคมไทยปัจจุบันบางท่านอาจสงสัยว่ามันคืออะไรกันแน่ ลองมาดูความหมายและตัวอย่างกัน

Digital Economy หมายถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่อาศัยเทคโนโลยีสารสนเทศ (information Technology หรือไอที) เป็นปัจจัยประกอบ ตัวอย่างที่เกิดขึ้นแล้วในบ้านเราคือการซื้อขายสินค้ากันทางอินเทอร์เน็ต สติกเกอร์ของ line ที่ซื้อมาเล่นกัน การจองตั๋วเครื่องบินหรือโรงแรม หรือตั๋วคอนเสิร์ต หรือภาพยนตร์ หรือละครเวที การสั่งซื้อหนังสือทางอินเทอร์เน็ต การซื้อ e-book ที่ซื้อโดยการดาวน์โหลดได้ทันที ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ก็คือสิ่งที่เรียกว่า E-commerce ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของ Digital Economy

บางครั้งเราอาจรู้สึกสับสนเรื่องเทคโนโลยีโทรคมนาคม เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ และไอที ว่ามันเป็นสิ่งเดียวกันหรือแตกต่างกันอย่างไร คำตอบง่ายๆ ก็คือเทคโนโลยีโทรคมนาคมและเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์แต่งงานกันและออกลูกมาเป็นไอที กล่าวคือไอทีเป็นการผสมผสานระหว่างสองเทคโนโลยี ตัวอย่างเช่นเวลาเราถอนเงินจาก ATM นั้นเป็นการใช้ไอที คำอธิบายก็คือข้อมูลขอเบิกเงินที่เราป้อนเข้าไปจะมีคอมพิวเตอร์ประมวล และส่งเป็นข้อมูลไปทางสายโทรศัพท์ (เครือข่ายโทรคมนาคม) เพื่อวิ่งไปยังศูนย์ของธนาคาร เมื่อคอมพิวเตอร์ที่โน่นตรวจสอบแล้วว่าโค้ดถูกต้อง และมีเงินฝากอยู่จริงก็จะให้คำตอบผ่านมาทางเครือข่ายโทรคมนาคมคอมพิวเตอร์ที่ปลายทางก็จะสั่งให้เงินไหลออกมา

การมีระบบไอทีเช่นนี้เป็นผลดีต่อคุณภาพชีวิตของเราในหลายด้านถ้าพิจารณาด้านเศรษฐกิจแต่เพียงอย่างเดียวก็จะก่อให้เกิดผลดีดังต่อไปนี้

(1) ความสะดวกต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้ต้นทุนการผลิตสินค้าและบริการลดต่ำลง เช่นสามารถขายของได้โดยไม่ต้องมีร้านขายของ ไม่ต้องเสียเงินลงทุนซื้อสินค้ามาเก็บไว้ในสต็อกเมื่อใช้ E-Commerce ผู้ซื้อ也不需要เสียเวลาและค่าโสหุ้ยในการเดินทางไปซื้อ ไปจองตัว

(2) ช่วยให้เกิดการต่อยอดในการผลิตสินค้าหรือบริการใหม่ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค ตัวอย่างเช่น บริการฝากถอนเงินทางอินเทอร์เน็ต การใช้โทรศัพท์ชนิดมือถือสั่งอาหารในร้านเพื่อบริการที่รวดเร็วแม่นยำและสามารถเช็ครายรับตลอดจนรู้ปริมาณสต็อกวัตถุดิบ สร้าง application ให้ประชาชนเข้าไปเช็คได้ว่าตรง GPS ที่ตนเองอยู่นั้นในปีี้ควรปลูกพืชใดเมื่อคำนึงถึงปริมาณน้ำฝนที่จะมีประกอบกับภูมิอากาศทั่วไป ฯลฯ

(3) สนับสนุนการเรียนรู้ของประชาชนในทุกวัยจากข้อมูล บทเรียนที่เข้าถึงอย่างกว้างขวางขึ้นกว่าเก่า เช่น บริการด้านข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต การเรียนภาษาต่างประเทศ การพัฒนาตนเองในทุกเรื่อง ฯลฯ

(4) สร้างการจ้างงานในลักษณะใหม่ๆ เช่น นักการตลาดและนักวางแผนกลยุทธ์ การตลาดทาง social media (โฆษณาสินค้าทาง line / Facebook ฯลฯ)

การเป็น Digital Economy ทำให้เกิดงานใหม่ๆ ที่ข้ามพรมแดน เช่น ศูนย์บริการรับโทรศัพท์เพื่อให้ข้อมูลและรับใช้ผู้บริโภคที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาโดยจ้างคนอินเดียและคนฟิลิปปินส์ นับแสนคนที่อยู่บ้านตนเอง

คนเหล่านี้ให้บริการ 24 ชั่วโมงด้วยต้นทุนที่ถูก เมื่อผู้บริโภคต้องการความช่วยเหลือและบริการข้อมูลผ่านโทรศัพท์ สัญญาณก็จะถูกส่งไปต่างประเทศ และพนักงานต่างประเทศก็ให้บริการราวกับอยู่ในประเทศเดียวกัน

การเป็น Digital Economy หรือการมีการผลิตที่ใช้ไอทีที่เป็นปัจจัยประกอบสำคัญจะทำให้ผลิตภาพ (productivity) ในการผลิตและให้บริการ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของความแข็งแกร่งของเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น

ผู้บัญญัติศัพท์ Digital Economy คือนาย Don Tapscott ผู้เขียนหนังสือยอดฮิตชื่อ “The Digital Economy: Promise and Peril In The Age of Networked Intelligence” ในปี 1995 Digital Economy มีชื่ออื่นอีกเช่น The Internet Economy / The New Economy หรือ Web Economy

ในปัจจุบันบ้านเราก็มีความเป็น Digital Economy อยู่แล้วในระดับหนึ่งเพียงแต่ยังขาดนโยบายภาครัฐและการบังคับใช้กฎหมายที่จะกำกับให้เสริมไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีแผนเป็นขั้นเป็นตอน Tapscott กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้เมื่อเกือบ 20 ปีก่อนว่าอินเทอร์เน็ตจะเปลี่ยนวิถีชีวิตด้านเศรษฐกิจของผู้คนในโลกอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน ซึ่งการจะเป็น Digital Economy นั้นมีปัจจัยสำคัญคือโครงสร้างพื้นฐานโทรคมนาคมและไอที กฎกติกากฎหมาย การบริการจัดการที่มีประสิทธิภาพ ตลอดจนความสามารถในการปรับทัศนคติของประชาชนและของภาครัฐ

Digital TV ก็เป็นอีกลักษณะหนึ่งของการเป็น Digital Economy นอกจากความสะดวกสำหรับผู้ชมในการย้อนกลับไปดูละครตอนหัวค่ำ ที่ไม่ได้ดูเมื่อวันก่อนแล้วยังทำให้เกิดการจ้างงานในด้านนิเทศศาสตร์ขึ้นอีกมากมาย พร้อมกับกระแสการกระจายตัวของข่าวสารและความรู้สู่สาธารณชน ไม่ว่าจะในด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์หรือความรู้ในการประกอบอาชีพก็ตาม

เมื่อผู้เขียนค้นประวัติของ Don Tapscott ซึ่งปัจจุบันเป็นกูรูให้คำปรึกษาด้านธุรกิจแก่บริษัทใหญ่ และเขียนหนังสือแนวธุรกิจยุคใหม่ถึง 15 เล่มแล้วก็รู้สึกตื่นเต้นเพราะเขาเกิดวันเดียวเดือนเดียว และปีเดียวกับผู้เขียน (คนอื่นที่เกิดวันเดียวกันแต่ต่างปี คือ มาริลีน มอนโร และแพ็ต บูน)

Digital Economy ไม่มีอะไรน่ากลัวเพราะโลกก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ อีกหน่อยผู้คนก็จะไม่รู้สึกกลัวคอมพิวเตอร์อีกต่อไป คงคล้ายกับความรู้สึกที่มีต่อตู้เย็น

วิ่งมาราธอนจุดประกายชีวิต

ถ้ามีคนบอกว่า ส.ว. หญิงอายุเกิน 65 ปีคนหนึ่ง สามารถวิ่งมาราธอนต่อเนื่องกันหลายครั้งเป็นเวลาหลายปี อย่างประสบความสำเร็จ หลายท่านคงรู้สึกแปลกใจ แต่ถ้าเจาะลงไปชัดๆ เล่าว่าไม่ใช่อายุเพียงเกิน 65 ปีเท่านั้นหากมีอายุ 86 ปีเมื่อปีที่แล้ว ก็คงจะอึ้งไปเหมือนกัน นักวิ่งผู้นี้แหละคือผู้จุดประกายชีวิตให้ผู้สูงอายุในโลก

Joy Johnson คือชื่อของเธอ ถึงแม้ชีวิตจะล่วงเข้าทศวรรษที่ 9 แล้วแต่เธอก็ยังมีสุขภาพแข็งแรง นานๆ จึงจะไปหาแพทย์เพื่อตรวจสุขภาพ ซึ่งครั้งใดที่ไปตรวจเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ต่างตกใจที่เธอวิ่งบนสายพานทดสอบอย่างประทับใจแพทย์ผู้ตรวจ

เมื่อปีที่แล้วในการวิ่ง New York City Marathon ซึ่งจัดเป็นประจำทุกปีเธอเป็นนักวิ่งครบระยะทางที่มีอายุมากที่สุด คือ 86 ปี เธอวิ่งครบระยะทาง 26.219 ไมล์ (42.195 กิโลเมตร) ต่อเนื่องเป็นครั้งที่ 25 โดยวิ่งได้ในเวลา 7 ชั่วโมง 57 นาที 41 วินาที ถึงแม้จะนานหน่อยแต่เธอก็เดินและวิ่งได้ครบระยะทาง ซึ่งคนระดับลูกหลานของเธอที่ไม่สามารถวิ่งได้ครบนั้นมีมากมาย

Johnson เป็นแนวหน้าของปรากฏการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในการวิ่งมาราธอนหลายแห่งทั่วโลก แม้แต่ประเทศไทยที่คนสูงอายุมีจำนวนมากขึ้นทุกปี ในการแข่งขัน New York City Marathon ประจำปีนี้คือ 2014 มีจำนวน 34 คนที่อายุเกิน 80 ปีปีก่อนนี้ 22 คน และสิบปีที่แล้วมีเพียง 4 คน

การแข่งขันวิ่งมาราธอนเป็นเรื่องใหญ่โตสำหรับนักวิ่งแบบเร็ว แบบจ็อกกิ้งและแบบวิ่งไปเดินไปมากๆ การวิ่งได้ครบถือว่าประสบความสำเร็จแล้วสำหรับคนส่วนใหญ่เพราะเป็นเรื่องที่ยากมีคนบาดเจ็บล้มตายระหว่างทางกันตลอด

มาราธอนคือการวิ่งระยะทางไกล โดยมีระยะทางอย่างเป็นทางการ 42.195 กิโลเมตร โดยปกติวิ่งกันบนถนน การวิ่งมาราธอนคือการวิ่งเลียนแบบเรื่องเล่าเก่าแก่ของทหารยุคกรีกเมื่อ 494 ก่อนคริสตกาล ชื่อ Pheidippides ซึ่งเป็นพนักงานส่งข้อความระหว่างศึก Battle of Marathon กับ กรุงเอเธนส์ โดยต้องการจะวิ่งไปบอกว่าบัดนี้พวก Persians ได้แพ้แล้ว เมื่อมาถึงก็ตะโกนว่า “We have won” แล้วก็ล้มลงตายทันทีเนื่องจากวิ่งมาไม่หยุด การวิ่งแบบนี้จึงเรียกกันว่า Marathon ในปัจจุบัน

มาราธอนเป็นหนึ่งในกีฬาดั้งเดิมนับตั้งแต่กีฬาโอลิมปิกสมัยใหม่ในค.ศ.1896 ถึงแม้ว่าในตอนนั้นระยะทางจะยังไม่มีมาตรฐานแน่นอนจนถึง ค.ศ. 1921ในการแข่งขันครั้งนั้นผู้ชนะใช้เวลาประมาณเกือบ 3 ชั่วโมง กีฬาโอลิมปิกในปี 1984มีการวิ่งมาราธอนหญิงเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ ผู้ชนะคือ Joan Benoit จากสหรัฐอเมริกาด้วยเวลา 2 ชั่วโมง 24 นาที 52 วินาที

สถิติวิ่งมาราธอนหญิงที่เร็วที่สุดในโลกคือ 2 ชั่วโมง 23 นาที 7 วินาที ในปี 2012 โดย Tiki Gelana จากเอธิโอเปีย

ชัยชนะในการวิ่งมาราธอนของนักวิ่งอเมริกา Frank Shorter ในโอลิมปิก 1972 จุดประกายให้เกิดความบ้าคลั่งตลอดหลายทศวรรษต่อมา ในปี 2009 มีประมาณการว่ามีผู้วิ่งมาราธอนจนครบเส้นทางไม่ต่ำกว่า 467,000 คน ในสหรัฐอเมริกา เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวน 143,000 คน ในปี 1980

การจัดรายการวิ่งมาราธอนมีในเมืองใหญ่ของโลกทั้งนั้น เช่น New York City, Boston, Chicago, Berlin, London, Tokyo, Paris ฯลฯ (แม้แต่กรุงเทพมหานครของเราก็จัดอยู่เนืองๆ) รวมแล้วทั่วโลกมีการจัดรายการวิ่งมาราธอนเกือบไม่เว้นแต่ละอาทิตย์

ทำไมคนจึงนิยมวิ่งมาราธอน? การวิ่งให้ครบระยะทางประมาณ 40 กิโลเมตรเป็นสิ่งท้าทายความสามารถของมนุษย์ทั้งหญิงและชาย การจัดงานวิ่งที่ใหญ่โตคึกคักสนุกสนานของแต่ละเมืองโดยมีคนร่วมวิ่งเป็นหมื่นๆ คนทำให้เกิดบรรยากาศ ประการสำคัญก็คือการจะวิ่งให้ได้ครบและมีสถิติที่ดีต้องการการฝึกฝนที่ยาวนาน มีกลยุทธ์ในการวิ่งที่ดี ซึ่งกระบวนการนี้ก็คือการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพนั่นเอง โดยมีเป้าหมายใหญ่ที่เป็นรูปธรรมคือวิ่งให้ครบระยะทาง คนที่ชนะการวิ่งมาราธอนในรายการใหญ่จะมีชื่อเสียง เป็นที่กล่าวขวัญถึงในวงสังคมต่างประเทศกันมาก

Joy Johnson วิ่งมาราธอนของ New York City ครบ 25 ครั้งต่อเนื่องกันจนถึงปีที่แล้ว จนเธอเป็นบุคคลสำคัญที่คนกล่าวถึงทั่วโลก อย่างไรก็ตามในปี 2014 นี้ไม่มีครั้งที่ 26 สำหรับเธอ..... เพราะหลังจากวิ่งปีที่แล้วเพียง 1 วัน เธอก็เสียชีวิต

ในการวิ่งเมื่อปีที่แล้วที่หลักไมล์ที่ 16 เธอก็หกล้ม แต่ก็อดทนวิ่งจนถึงหลักชัยเธอให้สัมภาษณ์ด้วยผ้าปิดแผลที่หน้าและศีรษะโดยบอกว่ามันก็แค่เรื่องขีดข่วนเล็กน้อยแสนธรรมดา เธอไม่ได้ไปหาแพทย์หรือตรวจที่โรงพยาบาล เช้าวันรุ่งขึ้นเธอให้สัมภาษณ์ออกรายการโทรทัศน์พร้อมโชว์เหรียญรอบคอครั้งที่เคยทำมาทุกครั้ง หลังจากนั้นเธอก็บอกว่าเหนื่อยและนอนพักและเธอก็จากไป การตรวจภายหลังพบว่าเธอเสียชีวิตเพราะแรงกระแทกที่ศีรษะตอนล้มจนเกิดเลือดคั่งในสมอง

เธอเป็นครูพลศึกษาที่ไม่ได้เป็นนักวิ่งจริงจังกระทั่งอายุ 58 ปี เธอฝึกฝนวิ่งทุกเช้าวันละ 2 ชั่วโมงบนทางวิ่งและบนชายหาดใกล้โรงเรียนที่เธอสอนที่เมือง San Jose ในรัฐแคลิฟอร์เนีย เธอบอกลูกๆ ว่าหากเธอวิ่งและล้มหมดสติใกล้ตายก็ปล่อยให้ไปธรรมชาติ และทุกอย่างก็เป็นไปตามที่เธอต้องการ เธอบอกเสมอว่าเธอต้องการวิ่งจนตาย

การวิ่งของ Joy Johnson ปลุกให้ผู้สูงอายุจำนวนมากในโลกมีพลังใจโดยตระหนักว่าอายุเป็นเพียงตัวเลขเท่านั้น ตราบใดที่มีจิตใจเข้มแข็งไม่ถูกจำกัดไว้ด้วยตัวเลขแล้วก็สามารถทำอะไรได้อีกมากมายแม้แต่วิ่งมาราธอน

มีเรื่องเล่าหลายเรื่องว่าหญิงสูงอายุจำนวนมากที่ไม่ยอมเดินไปไหนอยู่แต่บ้านเพราะคิดว่าตนเองแก่มาแล้ว ร่างกายไม่อำนวยให้เดินไปไหนมาไหนได้ เมื่อได้เห็นคนในวัยเดียวกันไม่เพียงแต่เดินหากวิ่งมาราธอนเอาด้วยซ้ำก็เกิดกำลังใจลุกขึ้นเดินต่อสู้ชีวิต

ยังมีผู้สูงอายุอเมริกันอีก 2 คนที่วิ่งมาราธอน เพียงแต่มีได้วิ่งอย่างต่อเนื่องเหมือน Joy Johnson เท่านั้น คนแรกชื่อ Jon Mendes อายุ 94 ปี ซึ่งเป็นผู้ที่มีอายุมากที่สุดในมาราธอนของปี 2014 ของ New York City อย่างไรก็ตามทั้งสองปีเธอสามารถวิ่งเดินได้ไม่กี่ไมล์ก็ต้องออกจากการแข่งขัน

อีกคนหนึ่งคือ Margaret Hagerty อายุ 91 ปี วิ่งมาราธอนที่ New York City ในปี 2014 เป็นครั้งแรกและเป็นครั้งสุดท้าย ในอดีตเคยวิ่งมาราธอนครบระยะทางมาแล้ว 80 ครั้ง

อะไรที่ผู้สูงอายุทั้ง 3 คนมีร่วมกันที่ทำให้สามารถวิ่งครบระยะทางมาราธอน? คำตอบก็คือ สปีริตของความมุ่งมั่นโดยไม่ใส่ใจตัวเลขอายุ.....แต่ลูกหลานบางคนอาจเรียกว่าความดีก็ว่าได้

All learning has an emotional base.

Plato (นักปรัชญาและคณิตศาสตร์กรีก; 428-348 B.C.)

การเรียนรู้ทั้งหมดล้วนอยู่บนฐานของอารมณ์ความรู้สึก

Friendship is a sheltering tree.

Samuel Coleridge (นักปรัชญาและกวีชาวอังกฤษ; ค.ศ.1772-1834)

มิตรภาพคือต้นไม้ที่ช่วยป้องกันภัย

If you wish to know the mind of a man, listen to his words.

Johann Wolfgang von Goethe

(รัฐบุรุษและกวีชาวเยอรมัน; ค.ศ. 1749-1832)

ถ้าคุณปรารถนาจะรู้จักใจของใครสักคนก็ให้ฟังคำพูดของเขา

Wise men speak because they have something to say;

Fools because they have to say something.

Plato (นักปรัชญาและคณิตศาสตร์กรีก; 428-348 B.C.)

คนฉลาดมีปัญญาพูดเพราะมีเรื่องที่ต้องพูด

คนโง่เง่าพูดเพราะต้องการจะพูด

You don't develop courage by being happy
in your relationships everyday.

You develop it by surviving difficult times
and challenging adversity.

Epicurus (นักปรัชญากรีก; 341-270 B.C.)

ความกล้าหาญมิได้พัฒนาจากความสุขอันเกิดจาก

ความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน

หากพัฒนาจากการอยู่รอดช่วงเวลาที่ยากลำบาก

และการท้าทายต่อสถานการณ์ที่เป็นลบ

สุหนัดหญิงแสบโนโหด

ครั้งนี้ผู้เขียนขออนุญาตเขียนเรื่องโหดสยองสำหรับสุภาพสตรี และอาจมีบางคำที่ฟังแล้วอาจสะดุ้ง เรื่องที่เขียนนี้เป็นเรื่องจริงที่ยังไม่เป็นที่ทราบกันกว้างขวางนัก และเชื่อว่าจะเป็นประเด็นขึ้นมาในโลกเพื่อแก้ไขสถานการณ์ของกลุ่มผู้หญิงที่แสนน่าสงสารเหล่านี้ในอนาคตอันใกล้

หลังจาก Arab Spring หรือคลื่นการปฏิวัติโดยประชาชนเพื่อเปลี่ยนแปลงผู้นำเผด็จการซึ่งเริ่มที่ตูนีเซียในปี 2010 และลามไปอียิปต์ ลิเบีย เยเมน และการชุมนุมประท้วงของประชาชนอย่างกว้างขวางในบาเร็น ซีเรีย อัลจีเรีย อิรัก จอร์แดนคูเวต มอริออคโค ซูดาน ฯลฯ ผู้หญิงในโลกอาหรับจำนวนหนึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งในอียิปต์เริ่มออกมาต่อสู้เพื่อสิทธิของตนเอง

ผู้หญิงอียิปต์กลุ่มนี้ออกมาเล่าให้โลกรู้ถึงการถูกข่มขืนเป็นจำนวนไม่ต่ำกว่า 500 คน โดยแก๊งชายฉกรรจ์กลาง Tahrir Square เมื่อออกมาชุมนุมประท้วงร่วมกันระหว่างปี 2011-2014 และยังถูกละเมิดทางเพศในลักษณะต่างๆ โดยชายร่วมชาติ

ครั้งเมื่อผู้หญิงออกมาประท้วงเรื่องดังกล่าวในเวลาต่อมาก็ถูกจับไปหลายคนและถูกบังคับให้ทดสอบ “virginity test” (ตรวจสอบความเป็นสาวบริสุทธิ์) ในครอบครัวก็มีความรุนแรงถูกข่มขืนโดยสามี ถูกข่มขืนโดยสามีเมื่อไม่เต็มใจหลับนอนด้วยและที่น่าตกใจก็คือเด็กผู้หญิงถูกครอบครัวบังคับให้ทำ “สุหนัดหญิง”

“สุหนัดหญิง” หรือ Female Genital Mutilation (FGM) คือการตัดอวัยวะเพศหญิงบางส่วนหรือทั้งหมด กล่าวคือตัดหนังหุ้ม clitoris ตัว clitoris แคมหรือ labia ทั้งใหญ่และเล็ก และในกรณีรุนแรงสุดนั้นตัดหมดจดจนเหลือแต่ช่องคลอดและช่องปัสสาวะเท่านั้น

FGM นี้มิใช่เรื่องทางศาสนาอิสลามแต่อย่างใด หากเป็นวาทกรรมทางวัฒนธรรมของกลุ่มน้อยในแถบตะวันออกกลาง แอฟริกาตอนเหนือ และบางส่วนของเอเชีย โดยสืบทอดประเพณีกันมายาวนานตามความเชื่อ

FGM ของแต่ละกลุ่มก็รุนแรงแตกต่างกันออกไป บ้างก็ตัดออกไปทั้งหมดบ้างก็ตัดบางส่วนที่รุนแรงสุดคือตัดทั้งหมดดังกล่าวแล้วซึ่งตรงกับคำว่า infibulation ในภาษาอังกฤษ บางกลุ่มก็ทำกับเด็กหญิงที่มีอายุไม่กี่อาทิตย์ บ้างก็ทำตอน 5 ขวบและบ้างก็ทำก่อนเป็นสาว

วิธีการตัดก็กระทำกันหลายลักษณะ มีทั้งตัดสด ใช้น้ำยา และใช้ยาสลบส่วนใหญ่ใช้ใบมีดโกนที่ไม่มีการฆ่าเชื้อโดยหมอพื้นบ้านผู้ตัดอย่างชำนาญท่ามกลางเสียงร้องโหยหวน

สาเหตุของ FGM ก็คือการมองว่าอวัยวะเพศหญิงเป็นสิ่งสกปรกและน่าเกลียด ตัดเพื่อไม่ต้องการให้มีความรู้สึกทางเพศใดๆ โดยเชื่อว่า จะทำให้เป็นภรรยาที่จงรักภักดี อยู่ในโอวาทของ

สามี เป็นลูกสาวที่เลี้ยงง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเป็นเครื่องช่วยประกันว่าเป็นสาวบริสุทธิ์จนถึงวันแต่งงาน อีกทั้งเชื่อว่าจะทำให้เกิดสุขอนามัยที่ดีอีกด้วย

นักสังคมวิทยาที่ศึกษาพบว่าในกลุ่มชนเหล่านี้พ่อและแม่ตลอดจนญาติก็สนับสนุน FGM เพราะเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ดีสำหรับผู้หญิง (หญิงผู้ใหญ่ทุกคนก็ถูกทำมาแล้วจึงไม่อยากจะให้มีกระต่ายหางไม่ด้วน?)

FGM เป็นที่ทราบกันในโลกมากขึ้นในทศวรรษ 1980 ทั้งๆที่กระทำสืบทอดกันมายาวนานแล้ว ตลอดเวลาที่ผ่านมาความพยายามในระดับโลกที่จะทำให้ FGM เป็นสิ่งต้องห้ามทั่วโลก และสามารถทำได้สำเร็จในระดับหนึ่ง โดยในปี 2012 ที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติลงมติเป็น เอกฉันท์ ให้ทุกประเทศทำทุกอย่างเพื่อหยุด FGM อย่างเด็ดขาด อย่างไรก็ตามในภูมิภาคเหล่านี้ก็ยังคงมีการทำกันอยู่เพราะการบังคับใช้กฎหมายอ่อนแอ

ปัจจุบันมีเด็กและผู้หญิง ที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบันกว่า 125 ล้านคนในแอฟริกาและตะวันออกกลางที่ผ่าน FGM ในจำนวนนี้มี 8 ล้านคนในเอธิโอเปีย โซมาเลีย และซูดานที่ประสบ FGM ขั้นรุนแรงสุด

สถิติที่น่าตกใจของ UNICEF ก็คือมีเด็กและผู้หญิงที่ผ่าน FGM ในแต่ละประเทศเป็น ร้อยละดังนี้ โซมาเลียร้อยละ 98 อียิปต์ร้อยละ 91 เจริเทรียร้อยละ 89 มาลีร้อยละ 89 เซียร์ราลีโอนร้อยละ 88 ซูดานร้อยละ 88 ฯลฯ

ในกรณีของ FGM ทั้งหมดนั้นหนึ่งในห้าเป็นของอียิปต์ และในประเทศนี้หญิงอายุเกิน 15 ปี ที่ผ่าน FGM มีถึง 48 ล้านคนในประชากรทั้งหมด 86 ล้านคนตัวเลขนี้ชี้ให้เห็นว่า FGM ในกลุ่มประเทศอาหรับที่ยังคงมีอยู่อย่างเหนียวแน่นก็คืออียิปต์ และนี่คือคำอธิบายว่าเหตุใดหญิงในประเทศนี้จึงออกมาต่อสู้เรียกร้องสิทธิมนุษยชน

ไม่มีใครรู้ว่า FGM เริ่มแต่เมื่อใด มีหลักฐานการอ้างถึง FGM ของผู้เดินทางไปยังอียิปต์ 45 ปีก่อนคริสตกาลว่าเป็นประเทศที่กระทำกันอย่างคึกคักกับทั้งเด็กชายและเด็กหญิง อย่างไรก็ตามจากการศึกษามัมมี่โดยนักวิชาการครั้งหนึ่งก็ไม่พบว่ามี FGM ชนิดตัดทิ้งทั้งหมดในอียิปต์โบราณหลักฐานเช่นนี้จึงขัดแย้งกันจนหาข้อสรุปไม่ได้

ในศตวรรษที่ 19 สูตินารีแพทย์ในยุโรปและสหรัฐอเมริกามีการตัด clitoris (clitoridectomy) เพื่อรักษาหญิงที่ขอบสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองโดยเชื่อว่าการกระทำเช่นนี้ทำให้เกิดความเจ็บป่วยทางร่างกายและจิตใจ

Isaac Baker Brown ผู้มีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 1812-1873 เป็นสูตินารีแพทย์ และเป็น President ของ Medical Society of London บันทึกไว้ว่าการทำให้ clitoris เกิดความระคายเคืองอย่างผิดธรรมชาติเป็นสาเหตุให้เกิดโรคลมชักบ้าหมูและเป็นบ้าได้ ดังนั้นการตัด clitoris จึงเป็นสิ่งที่ควรกระทำและเขายืนยันว่าสมควรจะกระทำในทุกกรณีเช่นว่านี้

ความมีเดนมแห่งปัญญาของมนุษย์และความอ่อนแอทางร่างกายของหญิงทำให้ผู้หญิงไม่สามารถต่อสู้กับความอยุติธรรมทางสังคมได้อย่างแข็งขันจนต้องตกอยู่ในภาวะทรมานมา

แสนนานและอาจอยู่ในสภาวะเช่นนี้ไปอีกนานหากชายประเภทที่มีแสงสว่างแห่งปัญญาและหญิงผู้
หาญกล้าไม่ร่วมมือกันต่อสู้เพื่อแสวงหาความถูกต้องและยุติธรรมให้แก่เพศแม่ของเรา

It does not matter how slowly you go as long as you do not stop.

จงจื้อ (นักปรัชญาจีนผู้ยิ่งใหญ่; 551-479 B.C.)

มันไม่สำคัญว่าคุณไปช้าแค่ไหนจนตราบที่คุณไม่หยุด

We make a living by what we get,

but we make a life by what we give.

Winston Churchill (อดีตนายกรัฐมนตรีอังกฤษ; ค.ศ.1874-1965)

เรามีชีวิตอยู่ด้วยสิ่งที่เราได้รับ

แต่เราสร้างชีวิตด้วยสิ่งที่เราให้

The stupid neither forgive nor forget;

the naive forgive and forget; the wise forgive but do not forget.

Thomas Szasz (ศาสตราจารย์ด้านจิตแพทย์ชาวอเมริกัน; ค.ศ. 1920-2012)

คนโง่งอไม่ให้อภัยและไม่ลืม

คนไร้เดียงสาให้อภัยและลืม

คนฉลาดมีปัญญาให้อภัยแต่ไม่ลืม

Forgive your enemies, but never forget their names.

John F. Kennedy (ค.ศ. 1917-1963)

จงให้อภัยศัตรูของคุณ แต่อย่าได้ลืมชื่อเป็นอันขาด

The weak can never forgive.

Forgiveness is the attribute of the strong.

มหาตมะ คานธี (ค.ศ. 1896-1948)

คนอ่อนแอจะไม่สามารถให้อภัยได้

การให้อภัยเป็นคุณลักษณะของคนเข้มแข็ง

เทคโนโลยี 3D

เรากำลังจะมีแว่นตา รongเท้า แก้วอี้ หมวก ฯลฯ ที่สร้างขึ้นอย่างเหมาะสมกับอวัยวะของเราเป็นการเฉพาะ เนื่องจากพรินเตอร์ของคอมพิวเตอร์สมัยใหม่จะสามารถพิมพ์ออกมาเป็นสิ่งของจริงๆ หลังจากวัดสัดส่วนอวัยวะของเราแล้ว ปัจจุบันพรินเตอร์สามารถพิมพ์เป็นสิ่งของจริงในสามมิติ ไม่ใช่สองมิติซึ่งคือรูปภาพบนกระดาษดังเดิม นี่คือนวัตกรรมที่เรียกกันว่า 3D

ในภาคอุตสาหกรรมมีการพิมพ์ออกมาเป็นสิ่งของต้นแบบเพื่อเอาไปผลิตจริงต่อไป บางครั้งก็ออกมาเป็นสินค้าจริงๆ ที่เอาไปขายได้เลย ที่เล่ามานี้ไม่ใช่ในนิยายวิทยาศาสตร์ หากแต่เป็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางใน 2-3 ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้ เทคโนโลยีนี้เริ่มมา 30 กว่าปีแล้ว

ซอฟต์แวร์โปรแกรมที่ใส่ไว้ในเครื่องพิมพ์จะประมวลผลข้อมูลที่ได้รับและสั่งให้พิมพ์ออกมาโดยใช้วัสดุหลายชนิดผสมกัน บางลักษณะพิมพ์เป็นชั้นๆ ค่อยๆ หนาขึ้นจนเป็นรูปร่างที่จับต้องได้ ถ้าจะว่าไปแล้วพรินเตอร์ชนิดนี้จริงๆ แล้วก็คือหุ่นยนต์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมานั้นเอง

เครื่องมือและวัสดุซึ่งร่วมกันสร้างเทคโนโลยี 3D ขึ้นมานั้นมีการพัฒนาขึ้นมากในช่วงทศวรรษ 1980 และปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นเป็นลำดับจนมีพรินเตอร์หลายประเภทนับตั้งแต่ระดับอุตสาหกรรมจนถึงชนิดตั้งโต๊ะใช้ในบ้าน ราคาก็ลดลงไปเป็นอันมาก เมื่อปี 2010 พรินเตอร์ชนิดตั้งโต๊ะมีราคา 20,000 เหรียญ (600,000บาท) ปัจจุบันมีราคาเพียง 1,000 เหรียญ (30,000 บาท) และจะลงไปอีกเรื่อย ๆ

ผู้เชี่ยวชาญเทคโนโลยีบอกว่าเทคโนโลยี 3D มีความสำคัญต่อมนุษยชาติในการลดต้นทุนการผลิตของชิ้นหนึ่งลงอย่างมหาศาลจนมีผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อโลกกล่าวคือแต่ดั้งเดิมมาสินค้ามีต้นทุนลดต่ำลงเนื่องจากการผลิตจำนวนมากจนเกิด"การประหยัดอันเกิดจากขนาดการผลิต" (Economy of Scale) แต่เมื่อมีเทคโนโลยี 3D การลดลงของต้นทุนก็เกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องอาศัยปรากฏการณ์ดังกล่าวอีกต่อไป

ลองจินตนาการดูว่าการผลิตชิ้นขึ้นดีขึ้นมาชิ้นหนึ่งจะใช้แรงงานต้นทุนขนาดไหน เริ่มตั้งแต่การออกแบบให้ถือได้อย่างถนัดมือ มีขนาดเหมาะแก่การเข้าปากทำความสะอาดได้ง่าย น้ำหนักกำลังดี และสวยงามน่าใช้ เมื่อผลิตภัณฑ์ต้องทดลองหาวัสดุมาตัด ทูบ แต่ง ฯลฯ จนได้ออกมาเป็นต้นแบบ ถ้าจะเปลี่ยนการออกแบบหรือการผลิตครั้งหนึ่งก็ต้องเริ่มวงจรใหม่ แต่สำหรับ 3D จะออกแบบก็ร้อยพันแบบ ผลิตก็ร้อยพันชิ้น ก็เกิดขึ้นได้ง่ายเพียงแค่ปรับข้อมูลใส่เข้าไปในโปรแกรมก็ได้ชิ้นออกมาจริงๆ เป็นร้อยๆ เป็นพันแบบในเวลาอันสั้น เมื่อเลือกได้อันที่ชอบจึงนำมาใช้เป็นต้นแบบเพื่อเอาไปผลิตจริงอีกทีหนึ่ง

กล่าวกันว่าเทคโนโลยี 3D มีผลกระทบต่อโลกเหมือนกับการประดิษฐ์เครื่องจักรไอน้ำในปี ค.ศ. 1750 ซึ่งต่อมาพัฒนาเป็นพลังงานไอน้ำจนทำให้เกิดโรงงานอุตสาหกรรมและวัฒนธรรม โรงงานอุตสาหกรรม มนุษย์บางส่วนของสังคมจึงมีวิถีชีวิตแบบชาวโรงงานไป

ตัวอย่างของการใช้เทคโนโลยี 3D ในอุตสาหกรรมต่างๆ มีดังนี้

(ก) การผลิตเสื้อผ้าโดย ผู้ออกแบบอาศัย 3D ในการทดลองผลิตเสื้อผ้าแฟชั่นต่างๆ เพื่อหาต้นแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการออกแบบรองเท้ากีฬาต้นแบบและรองเท้ากีฬาประเภทที่สอดคล้องอย่างเหมาะสมเข้ากับเท้าของนักกีฬาแต่ละคน

(ข) อุตสาหกรรมรถยนต์ อาศัย 3D ในการผลิตอะไหล่ต้นแบบจำนวนมากหรือแม้แต่ผลิตรถยนต์ต้นแบบทั้งคัน สิ่งที่ยพยายามแสวงหามีใช้เพียงรูปแบบที่ตรงตามความต้องการการทำงานของอะไหล่อย่างมีประสิทธิภาพที่สุดในราคาที่ต่ำ

(ค) อุตสาหกรรมผลิตปืนซึ่งเป็นอุตสาหกรรมใหญ่และมีติมานด์จากทั่วโลกปีละนับแสนๆ กระบอก เทคโนโลยี 3D ช่วยออกแบบทั้งปืนสั้นและยาวที่มีขนาดกระสุนต่างๆกัน เมื่อพิมพ์เสร็จออกมาชิ้นนี้อาจเห็นเป็นเพียงปืนพลาสติกที่ไร้พิษสง อย่างไรก็ตามเมื่อนำไปผลิตปืนจริงอย่างเป็นกอบเป็นกำแล้วก็กลายเป็นสินค้าที่น่ากลัว แต่ที่น่าหวาดหวั่นยิ่งขึ้นก็คือการลดต่ำลงของราคาปืนอันเนื่องมาจากการใช้ 3D

(ง) อุตสาหกรรมผลิตอุปกรณ์แพทย์ เทคโนโลยี 3D ช่วยออกแบบและผลิตอุปกรณ์การแพทย์ต้นแบบต่างๆ ตั้งแต่มีดผ่าตัด คีมหนีบเส้นเลือด ฟันปลอม ขาเทียมมือเทียมที่ออกแบบเฉพาะของแต่ละคน ฯลฯ

กล่าวโดยสรุปในเรื่องอุตสาหกรรม เทคโนโลยี 3D ช่วยผลิตสินค้าจริงที่จับต้องได้เพื่อเป็นต้นแบบการผลิตต่อไปนอกจากนี้ยังผลิตสินค้าประเภท “ตามสั่ง” เพื่อให้สอดคล้องกับอวัยวะของผู้บริโภคแต่ละคนอีกด้วย

มีผู้นำเทคโนโลยี 3D ไปใช้ในการแพทย์อย่างสร้างสรรค์หลายเรื่อง ล่าสุดที่น่าตื่นเต้นก็คือการใช้ 3D ฝึกหัดการผ่าตัดสมองซึ่งเป็นงานผ่าตัดที่ละเอียดอ่อนมากวิธีการก็คือใช้ 3D จำลองกระโหลกและสมองของคนไข้ตลอดจนข้อมูลทั้งหมดอย่างละเอียด เมื่อได้กระโหลกและสมองจำลองซึ่งมีลักษณะเหมือนของจริงทุกประการแล้วแพทย์ฝึกหัดก็จะทำการผ่าตัดสมองจำลองเพื่อแก้ไขปัญหาเช่นเจาะกระโหลกเพื่อเอาท่อไปใส่เพื่อระบายน้ำในสมอง

การฝึกหัดผ่าตัดสมองจากสถานการณ์จริงแต่ทำบนสมองจำลองทำให้เกิดความเชี่ยวชาญและสามารถประเมินทักษะและความรู้ของหมอฝึกหัดได้ชัดเจนถึงผิดพลาดก็พิมพ์กระโหลกและสมองใหม่ขึ้นได้ การผ่าตัดสมองที่ต้องการไม่ให้ความผิดพลาดเลยสามารถเกิดขึ้นได้จากการฝึกหัดที่ใช้เทคโนโลยี 3D เช่นว่านี้

3D พัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้งจนถึงกับพิมพ์โมเลกุลของสารเคมีต่างๆ และเซลล์ อวัยวะของร่างกายเพื่อสร้างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างอันอาจนำไปสู่การผสมของโมเลกุลเพื่อสร้างยาขึ้นมารักษาเป็นการเฉพาะคน นอกจากนี้ยังมีการพิมพ์เซลล์อวัยวะจำลองขึ้นเพื่อพยายามศึกษาต่อยอดให้เซลล์บางชนิดในอวัยวะสามารถงอกขึ้นใหม่ได้

3D กำลังเปลี่ยนแปลงโลกอยู่เรื่อยๆ อย่างลึกซึ้งในหลายด้านเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์ ทั้งในด้านสุขภาพ การผลิตในภาคอุตสาหกรรม การศึกษาการค้นคว้าวิจัย ฯลฯ

ถ้าเทคโนโลยี 3D สามารถพิสูจน์ให้เห็นเป็นรูปธรรมได้ว่าหัวใจและอวัยวะอื่นๆ ของคนตีมีคุณภาพเหนือกว่าคนเลวเสมอจนอายุยืนยาวกว่าแล้ว ชาวโลกอาจมุ่งมั่นทำความดีกันมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ก็เป็นได้

Immature love says: 'I love you because I need you'.

Mature love says, 'I need you because I love you'.

Erich Fromm (นักจิตวิทยาและนักสังคมวิทยาชาวเยอรมัน; ค.ศ. 1900-1980)

ความรักที่ไร้วุฒิภาวะบอกว่า 'ฉันรักเธอเพราะฉันต้องการเธอ'
แต่ความรักที่มีวุฒิภาวะบอกว่า 'ฉันต้องการเธอเพราะฉันรักเธอ'

Sometimes the heart sees what is invisible to the eye.

H. Jackson Brown, JR.(นักเขียนแนวปลุกเร้าจิตใจชาวอเมริกัน; ค.ศ.1940-)

บางครั้งหัวใจมองเห็นสิ่งที่ตามองไม่เห็น

You can give without loving,

but you can never love without giving.

Robert Louis Stevenson (กวีและนักเขียนชาวสกอต; ค.ศ. 1850-1894)

คุณสามารถให้ได้โดยไม่รัก
แต่คุณจะไม่สามารถรักได้โดยไม่มี การให้ เป็นอันขาด

The first duty of love is to listen.

Paul Tillich (นักปรัชญาทางศาสนาชาวอเมริกา; ค.ศ. 1886-1965)

หน้าที่แรกของการรักก็คือการฟัง

I am indebted to my father for living,

but to my teacher for living well.

Alexander the Great (กษัตริย์นักรบกรีกผู้ยิ่งใหญ่ของโลก; 356-323 BC)

ฉันเป็นหนี้พ่อสำหรับการมีชีวิต
แต่เป็นหนี้ครูสำหรับการมีชีวิตที่ดี

หลอด LED รับรางวัลโนเบล

หลอดไฟแบบเผาไหม้ที่คิดค้นขึ้นได้เมื่อ 136 ปีก่อนให้ความสว่างแก่มนุษยย์ในศตวรรษที่ 20 แต่หลอดไฟ LED จะทำหน้าที่เดียวกันในศตวรรษที่ 21 และด้วยเหตุนี้ผู้ร่วมกันสร้างสรรค์หลอดไฟ LED ซึ่งเป็นคนญี่ปุ่น 3 คน จึงได้รับรางวัลโนเบลเมื่อเร็ว ๆ นี้

LED (Light-Emitting Diode) เป็นหลอดไฟที่ให้แสงสว่างโดยตรงจากกระแสไฟฟ้า ในขณะที่หลอดไฟแบบเผาไหม้ที่เรียกว่า incandescent light ซึ่งคิดค้นโดย Thomas Edison ในปี ค.ศ. 1878 ให้แสงสว่างทางอ้อม กล่าวคือกระแสไฟฟ้าไปเผาไหม้ไส้และไส้เปล่งแสงสว่าง ดังนั้นสำหรับความสว่างเท่ากันจึงกินไฟฟ้ามามากกว่าเมื่อเทียบกับหลอดไฟ LED

นักประวัติศาสตร์ปัจจุบันค้นพบว่าการประดิษฐ์หลอดไฟแบบเผาไหม้ก่อน Edison ไม่น้อยกว่า 22 สิ่งประดิษฐ์ หากแต่สิ่งประดิษฐ์ของ Edison นั้นมีคุณภาพเหนือกว่าเพราะได้ทดลองไส้หลอดไฟจากวัสดุชนิด ๆ จนในที่สุดก็ประสบความสำเร็จจากถ่านไม้ไผ่ ต่อมา มีการพัฒนาปรับปรุงโดยนักประดิษฐ์จำนวนมากในสหรัฐอเมริกาและยุโรปในทศวรรษแรกของ ค.ศ. 1900 จนในที่สุด tungsten เป็นสารที่ใช้ได้ผลดีที่สุดในการเอามาทำไส้

ต่อมาได้มีการต่อยอดโดยอัดก๊าซ halogen เข้าไปผสมกับไส้ในและได้แสงสว่างที่ขาวนวลเหมือนกลางวันเป็น white light แต่ถึงจะประหยัดไฟได้มากกว่าเดิมแต่หลอดก็มีราคาแพงกว่าพอควร

ยังมีหลอดไฟประเภทสองที่เรียกว่า fluorescent หรือหลอดนีออน ใช้วิธีผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไปในหลอดบรรจุก๊าซเพื่อให้เกิดไอระเหยของปรอท ซึ่งผลิตรังสีอัลตราไวโอเล็ตให้ไปทำปฏิกิริยากับ phosphor ซึ่งฉาบอยู่ในหลอดและเกิดแสงสว่างขึ้น

หลอดนีออนมีการต่อยอดเป็นหลอดที่เรียกว่า CFL (Compact Florescent Lamp) ซึ่งหน้าตาคล้ายหลอดไฟแบบเผาไหม้ แต่เป็นหลอดนีออนซึ่งเสียบเข้าไปในเต้าและใช้ได้เลยโดยไม่ต้องมีอุปกรณ์บัลลาสต์ และสตัดเตอร์ให้ยุ่งรัง CFL มีหลอดแก้วเป็นไส้ขุดไปมาภายในหรือเป็นขาอยู่ข้างใน ปัจจุบัน CFL เป็นที่นิยมในบ้านเราและเรียกกันว่า “หลอดตะเกียบ”

อย่างไรก็ดีหลอดประเภทที่สามที่กำลังจะเป็นหลอดไฟของศตวรรษที่ 21 คือ LED หลอดไฟชนิดนี้กำลังจะมาแทนที่ดังที่เกิดขึ้นแล้วในบางอาคารในบ้านเราและในประเทศพัฒนาแล้วอื่นๆ เพราะกินไฟน้อยมาก และมีอายุทนทานมาก

หลอด LED สีแดงและเขียว มีผู้ประดิษฐ์ได้แล้วตั้งแต่ ค.ศ. 1960 แต่ยังไม่มีใครสามารถประดิษฐ์หลอด LED ที่ให้สีน้ำเงินซึ่งเมื่อผสมกับสองสีก่อนหน้าก็สามารถเกิดเป็นไฟสีขาวและ

สามารถเอามาใช้เป็นหลอดไฟในบ้านแทนหลอดไฟแบบเผาไหม้และฟลูออโรไฮโดรเจนได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงกว่ามาก

ศาสตราจารย์ Isamu Akasaki (อายุ 85 ปีในปัจจุบัณ) สามารถผลิต หลอดLED ที่ให้แสงไฟสีน้ำเงินได้ในปี 1981 ถึงแม้ว่าก่อนหน้านี้โลกตะวันตกเชื่อว่าทำไม่ได้ก็ตามที่ แต่แสงที่ผลิตได้ก็อ่อนจนไม่สามารถเอาไปทำประโยชน์อะไรได้เนื่องจากเกร็ดละอองแก้วซึ่งใช้เป็นวัสดุหลักในการทำขั้วไฟในหลอดยังไม่ดีพอ ต่อมาเขาได้นักศึกษาปริญญาเอกชื่อ Hiroshi Amano (ปัจจุบันอายุ 54 ปี) มาทำงานโดยทดลองใช้วัสดุนาโนเพื่อผลิตหลอดแก้วอย่างบากบั่นมานะ จนในที่สุด LED ก็สามารถผลิตแสงไฟสีฟ้าสว่างจ้าได้สำเร็จในปี 1985

ในฟากของเอกชน Shuji Nakamura (ปัจจุบันอายุ 60 ปี) แห่งบริษัทขนาดเล็กชื่อ Nichia Corp ผลิตหลอดไฟฟ้าซึ่งสามารถฟันฝ่าอุปสรรคการถูกเยาะเย้ยว่าไม่ได้มีส่วนช่วยงานบริษัท สามารถนำสิ่งประดิษฐ์หลอด LED สีฟ้ามาผลิตเชิงพาณิชย์ได้สำเร็จโดยเป็นลำแสงสีฟ้าสว่างจ้าในปี 1990

ทั้งสามคนจึงได้รับรางวัลโนเบลสาขาฟิสิกส์ร่วมกันประจำปี 2014 ซึ่งเป็นสิ่งที่ภาคภูมิใจของคนญี่ปุ่นเป็นอย่างมาก สามคนนี้ทำให้ญี่ปุ่นได้รับรางวัลโนเบลรวมทั้งสิ้น 22 รางวัล (10 ในฟิสิกส์ 2 ในสาขาแพทย์ 7 ด้านเคมี 2 ด้านวรรณกรรมและ 1 ด้านสันติภาพ)

ศาสตราจารย์ Akasaki สอนหนังสือและวิจัยที่ Meijo University (ไม่ใช่แม่โจ้ที่เชียงใหม่) และ Nagoya University เช่นเดียวกับศาสตราจารย์ Amano ส่วนคนที่สามคือ Nakamura ปัจจุบันสอนอยู่ที่ University of California, Santa Barbara โดยปัจจุบันแปลงสัญชาติเป็นอเมริกัน

ศาสตราจารย์ Nakamura เป็นสี่สรรคของรางวัลนี้เพราะบอกว่าได้รางวัลมาเพราะความโกรธบริษัทนายจ้าง Nichia Corp เรื่องราวก็คือเขาเห็นบริษัทได้กำไรจากความสำเร็จของเขานับพันๆ ล้านบาทในทศวรรษ 1990 ในขณะที่เขาได้รับเงินรางวัลเพียง 6 พันบาท (20,000 เยน) เขาจึงฟ้องเรียกร้องผลตอบแทนจนชนะได้เงินมา 250 ล้านบาทเมื่อไม่กี่ปีมานี้ ปัจจุบันก็ยังเป็นคดีความกันอยู่เพราะเขาถูกบริษัทฟ้องกลับ (ปัจจุบันอาจารย์ถอนฟ้องแทบไม่ทันเพราะคงต้องการโนรางวัลโนเบลนี้)

หลอดเผาไหม้มีอายุเพียงประมาณ 1,000 ชั่วโมง หลอดนีออนและ CFL ประมาณ 10,000 ชั่วโมง ส่วน LED นั้นคงทน 100,000 ชั่วโมง สำหรับการกินไฟนั้นน้อยกว่าหลอดเผาไหม้ประมาณ 6-7 เท่าตัว และน้อยกว่าหลอดนีออนและ CFL ประมาณกว่าเท่าตัว สำหรับราคานั้น LED เคยแพงกว่า CFL ประมาณ 4-5 เท่าแต่ปัจจุบันนี้ลดลงเป็นลำดับเมื่อมีคนนิยมใช้หลอด LED มากขึ้น ในบ้านเราหลอด LED สามารถซื้อหาได้ในราคา 150 บาทขึ้นไป

จอสมาร์ตโฟน จอโทรทัศน์ชนิดแบน ไฟประดับตกแต่งร้าน ไฟที่สว่างจ้าหน้ารถยนต์บางยี่ห้อ ไฟบนเวที ไฟจราจร ไฟแสดงตัวเลขบนจอของเครื่องมือต่างๆ ไฟป้ายที่สว่างต่างๆ ฯลฯ ล้วนเป็นหลอด LED ทั้งสิ้น เพราะคงทน กินไฟน้อย และสว่างเป็นพิเศษ

ในบ้านเราการใช้หลอดไฟ LED เพื่อความสว่างในบ้านยังมีน้อยอยู่ แต่มั่นใจว่าจะมีมากขึ้น เป็นลำดับเมื่อราคาหลอดลดลง การใช้ก็สะดวกเพียงแต่เปลี่ยนหลอดเข้าไปในเต้าปกติเท่านั้น

นักฟิสิกส์ทั้งสามสร้างประโยชน์แก่ชาวโลกอย่างมหาศาลเพราะช่วยให้เกิดการประหยัด ไฟฟ้า ประหยัดวัสดุ(จอโทรทัศน์ที่แบนได้ก็เพราะสามารถใช้หลอด LED แทนนีออน) ประหยัด พลังงานที่นำมาผลิตไฟฟ้าและวัสดุ ลดการใช้หลอดนีออนซึ่งมีผลกระทบทางด้านลบต่อ สิ่งแวดล้อม ที่สำคัญยิ่งก็คือประหยัดเงินของครอบครัว (เมื่อหลอดไฟ LED มีราคาถูกเช่นเดียวกับ หลอดเผาไหม้ก็จะเห็นชัดเจนขึ้น)

ความมุ่งมั่นบากบั่นมานะ ไม่ย่อท้อกับความผิดหวัง และความโกรธสามารถผสมกันจน ผลักดันให้เกิดสิ่งประดิษฐ์สำคัญต่อมนุษยชาติได้

**A good teacher can inspire hope,
ignite the imagination, and instill a love of learning.**

Brad Henry (นักการเมืองอเมริกัน; ค.ศ.1963-)

ครูดีสามารถปลุกเร้าให้มีความหวัง

จุดประกายจินตนาการและบ่มเพาะความรักในการเรียนรู้

What is my life if I am no longer useful to others.

Johann Wolfgang von Goethe (รัฐบุรุษและกวีชาวเยอรมัน; ค.ศ. 1749-1832)

ชีวิตของฉันจะมีค่าอะไร

ถ้าไม่เป็นประโยชน์ต่อคนอื่นอีกต่อไป

**Nothing great in the world has ever been accomplished
without passion.**

Hebbel (กวีชาวเยอรมัน; ค.ศ. 1813-1863)

สิ่งยิ่งใหญ่ในโลกจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยหากปราศจากซึ่งอารมณ์อันเร้าร้อน

Life isn't about finding yourself.

Life is about creating yourself.

George Bernard Shaw (นักเขียนบทละครชาวไอริช; ค.ศ. 1856-1950)

ชีวิตไม่ใช่เรื่องของ การค้นหาตนเอง

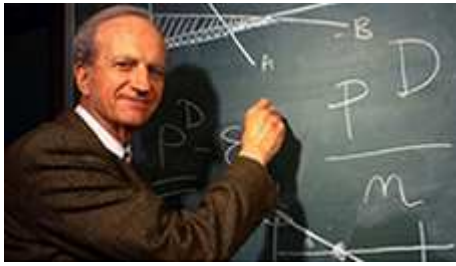
ชีวิตเป็นเรื่องของการสร้างสรรค์ตนเอง

People do not decide their futures, they decide their habits
and their habits decide their future.

F. M. Alexander (นักแสดงชาวออสเตรเลีย; ค.ศ. 1869–1955)

มนุษย์มิได้เป็นผู้กำหนดอนาคต
หากมนุษย์เป็นผู้กำหนดนิสัยความเคยชิน
และนิสัยความเคยชินของเขาเป็นผู้กำหนดอนาคต

Gary Becker นักเศรษฐศาสตร์สังคมวิทยา

เมื่อสองเดือนที่ผ่านมาโลกได้สูญเสียนักเศรษฐศาสตร์คนสำคัญของโลกผู้ริเริ่มการศึกษาปัญหาสังคมจากมุมมองของเศรษฐศาสตร์ และได้ทิ้งมรดกทางวิชาการไว้อย่างน่าสนใจ Gary Becker นักเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกันผู้รับรางวัลโนเบลสาขาเศรษฐศาสตร์ในปี 1992 จากไปในวัย 83 ปี

Gary Becker เกิดใน ค.ศ. 1930 เรียนจบปริญญาตรีจาก Princeton ในปี 1951 และจบปริญญาเอกจาก University of Chicago เมื่อมีอายุเพียง 25 ปี เขาสอนที่มหาวิทยาลัย Columbia อยู่ 11 ปี ก่อนย้ายมาสอนหนังสือที่ University of Chicago ในปี 1968 และประจำอยู่ตลอดมาจนเสียชีวิต

อาจารย์ที่ Becker ชื่นชมและมีอิทธิพลต่อความคิดของเขามากคือ Milton Friedman ผู้รับรางวัลโนเบลสาขาเศรษฐศาสตร์ในปี 1972 ผู้เป็นปรมาจารย์หัวใจของแนวคิดตลาดเสรีนิยมของแวดวงเศรษฐศาสตร์โลกซึ่งรวมตัวกันอยู่ที่ University of Chicago

คำอธิบายเหตุผลของการได้รับรางวัลของคณะกรรมการรางวัลโนเบลก็คือ Becker เป็น ผู้ริเริ่มใช้วิธีคิดแบบเศรษฐศาสตร์วิเคราะห์ปัญหาสังคมอย่างกว้างขวาง ซึ่งวิธีคิดนี้มีได้คับแคบอยู่แต่ในเรื่องที่ว่าปัจเจกชนแสวงหาเพียงแต่ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจเท่านั้น หากเขาได้นำเอาสิ่งที่ไม่ใช่เงินทองและการกระทำดีเพื่อคนอื่นโดยมิได้นึกถึงตนเองเข้ามาไว้ในการวิเคราะห์ด้วย

“Becker เชื่อว่ามนุษย์ใช้เหตุใช้ผลในการวิเคราะห์ตัดสินใจโดยจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตามที่พฤติกรรมของมนุษย์เป็นไปตามแรงจูงใจ โดย “แต่ละคนพยายามแสวงหาสิ่งที่ตนเข้าใจว่าเป็น ‘สวัสดิการ’ (welfare) ให้มากที่สุด ซึ่ง “สวัสดิการ” ในที่นี้มีได้ หมายถึงรายได้เท่านั้น หากหมายถึงความพอใจจากการทำสิ่งดีๆ ให้คนอื่น หรือความตื่นเต้นจากอะไรที่แหกคอกออกไปก็ตามที่”

Becker ใช้แนวคิดเช่นนี้วิเคราะห์ปัญหาของสังคมไม่ว่าเรื่องการลงทุนในมนุษย์ ครอบครัวยุติธรรม การหย่าร้าง อาชญากรรม การเหยียดผิว ฯลฯ ในแง่มุมที่นักสังคมวิทยาไม่เคยพิจารณามาก่อน

ตัวอย่างแรกคือการประกอบอาชญากรรม Becker อธิบายว่าอาชญากรเกือบทั้งหมดมิใช่คนที่ผิดปกติดังที่แวดวงวิชาการเชื่อกัน หากเป็นคนมีเหตุมีผลในการลงมือประกอบอาชญากรรมเมื่อใดที่ผลประโยชน์หรือ ‘สวัสดิการ’ (ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นเงิน อาจเป็นความพอใจแบบบ้า ๆ ก็ ได้) ที่คาดว่าจะได้รับสูงกว่าผลเสียที่คาดว่าจะเกิดจากอาชญากรรมแล้ว อาชญากรจะลงมือเสมอ

ในฝั่ง ‘สวัสดิการ’ ที่คาดว่าจะได้รับจะประกอบด้วย 2 ตัวแปรคือ ความเป็นไปได้ในการได้รับ ‘สวัสดิการ’ กับขนาดของ ‘สวัสดิการ’ กล่าวคือถ้าอาชญากรรมนั้นง่ายก็มีความเป็นไปได้สูงที่จะได้รับ ในฝั่งผลเสียก็ประกอบด้วย 2 ตัวแปรคือ ความเป็นไปได้ในการถูกลงโทษกับบทลงโทษ

Becker พิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งที่จะหยุดยั้งอาชญากรรมไม่ใช่บทลงโทษหากแต่เป็นความเป็นไปได้ในการถูกลงโทษซึ่งขึ้นอยู่กับ การถูกจับและกระบวนการลงโทษ

ถ้าประกอบอาชญากรรมแล้วไม่เคยมีใครถูกจับเลย ไม่ว่าจะบทลงโทษสูงแค่ไหน อาชญากรรมก็จะเกิดขึ้นเสมอ (คอร์ปชั่นในราชการไทยก็อยู่ในข่ายนี้เช่นกัน) ดังนั้นประสิทธิภาพของการลงโทษซึ่งหมายถึงประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรมทั้งหมด จึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในการป้องกันอาชญากรรม

ในเรื่องครอบครัว Becker ก็วิเคราะห์ได้อย่างน่าสนใจ กล่าวคือเขาถือว่าครอบครัวเปรียบเสมือนโรงงานเล็กๆ ซึ่งผลิตสินค้าพื้นฐาน เช่น อาหาร ความสนุกสนาน การอยู่อาศัย ฯลฯ โดยมีเวลาและสินค้าที่ซื้อมาจากตลาดเป็นวัตถุดิบ

ราคาของสินค้าพื้นฐานใดสินค้าหนึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน ส่วนแรกคือต้นทุนโดยตรงที่มาจาก การซื้อสินค้าจากข้างนอกมาเข้าโรงงาน และส่วนที่สองคือค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากเวลาที่ใช้ไปในการผลิตและบริโภคสินค้าพื้นฐาน ซึ่งค่าใช้จ่ายในส่วนนี้เท่ากับค่าจ้างคุณด้วยเวลาที่ใช้ไปในการผลิตแต่ละหน่วยสินค้าที่ออกมาจากโรงงาน

เมื่อค่าจ้างของคนหนึ่งในโรงงานหรือครอบครัวนี้สูงขึ้นก็นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของแรงจูงใจที่จะทำงานในโรงงานและการปรับเปลี่ยนสู่การผลิตและบริโภคสินค้าพื้นฐานชนิดที่ต้องใช้เวลาเข้มข้นให้น้อยลง

พูดง่ายๆ ก็คือเมื่อคนหนึ่งในครอบครัวมีฐานะดีขึ้น ก็จะใช้เวลากับครอบครัวน้อยลง เพราะมูลค่าเวลาที่เคยใช้กับครอบครัวนั้นสูงขึ้นกว่าเดิม (ค่าเสียโอกาสสูง) หันไปใช้เครื่องทุ่นแรง เช่น เครื่องซักผ้า ล้างชาม ตลอดจนใช้คนมาช่วยงาน (คนสวนคนทำความสะอาดบ้าน) เอาลูกไปฝากศูนย์เลี้ยงเด็ก การใช้บริการโรงเรียน การจ้างช่างประปา ไฟฟ้า แทนงานที่ตนเองเคยใช้เวลาทำมาก

แนวคิดเช่นนี้ช่วยอธิบายว่าเหตุใดแม่บ้านจึงมีส่วนในแรงงานของประเทศมากขึ้น เมื่อรายได้ของพ่อบ้านสูงขึ้น การใช้เครื่องทุ่นแรงที่สามารถหาซื้อเพื่อทดแทนแรงงานแม่บ้านก็จะเกิดขึ้น อีกทั้งสามารถมีเงินเอาลูกไปฝากศูนย์ดูแลได้ดังนั้นแรงงานในบ้านของแม่บ้านก็เหลือพอจะออกไปทำงานนอกบ้านได้

Becker พบว่าคนรวยจะมีอัตราหย่าร้างน้อยกว่าคนจน จะมีลูกจำนวนน้อยกว่าเพราะ ต้องการคุณภาพมากกว่าปริมาณเนื่องจากเข้าใจดีว่าการเลี้ยงลูกให้มีการศึกษาดีคือการลงทุนในระยะยาว และเปรียบเสมือนการหวานเมลิ็ดของการไร้ความทุกข์ใจที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตอันเนื่องมาจากลูกขาดการศึกษาที่ดี Becker พบว่าทางโน้นนี้ล้วนเกิดขึ้นในประเทศต่างๆ ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น

การมองปัญหาสังคมในแง่มุมที่แปลกออกไปช่วยกระตุ้นให้เกิดการตั้งคำถามที่ทำให้เกิดการคิดในแนวที่แปลกออกไปของแวดวงวิชาอื่น ไม่ว่าจะเป็นมานุษยวิทยาหรือรัฐศาสตร์ Becker มีชื่อเสียงอื้อฉาวในยุคทศวรรษ 1960 เพราะเขากล้าที่จะริเริ่มใช้การวิเคราะห์แบบข้ามสาขาวิชา ไม่แยกส่วนดังที่นิยมกันในยุคนั้น

การวิเคราะห์ของ Becker ในเรื่องการเหยียดผิวในยุคต้นทศวรรษ 1960 ยิ่งทำให้เขาเป็นเป้าของการโจมตีจากกลุ่มคนที่ไม่เห็นด้วยกับการต่อสู้ของคนผิวดำเพื่อสิทธิที่เท่าเทียมกัน พวก Civil Right Movement ในสหรัฐอเมริกาชื่นชอบงานวิจัยของเขาที่พิสูจน์ให้เห็นว่าการเหยียดผิวก่อให้เกิดผลเสียต่อทั้งผู้จ้าง และผู้ถูกเหยียดผิว (“ทุกครั้งที่ผู้จ้างเหยียดผิวด้วยการปฏิเสธการจ้างคนผิวดำโดยจ้างคนผิวขาวแทนโดยที่ทั้งสองมีความสามารถเท่ากัน แต่คนผิวดำมีค่าจ้างถูกกว่า ผู้จ้างนั้นกำลังสูญเสีย”)

Becker เชื่อว่ามนุษย์ตอบสนองต่อแรงจูงใจเสมอโดยมีการคิดสะระตะอย่างมีเหตุมีผล (Theory of Rational Choice) มิได้เป็นมนุษย์ที่กระทำตามพฤติกรรมเป็นนิสัย ดังที่เคยเชื่อกันในสังคมวิทยา ความเชื่อใหม่นี้สามารถนำมาวิเคราะห์ปัญหาสังคมและพยากรณ์พฤติกรรมตลอดจนสามารถเสนอชี้แนะนโยบายเพื่อแก้ไขและหาทางออกได้

นักวิชาการที่ประยุกต์เศรษฐศาสตร์เข้ากับศาสตร์อื่นๆ อย่างกว้างขวางในเวลาต่อมานั้นล้วนเป็นหนี้ Becker ผู้ริเริ่มการแสดงให้เห็นว่าหลักการทางเศรษฐศาสตร์นั้นมิได้มีอยู่แต่เฉพาะในทฤษฎีเท่านั้น หากอยู่ในชีวิตจริงด้วย

**Planning is bringing the future into the present so that
you can do something about it now.**

Alan Lakein (นักเขียนเรื่องการจัดการเวลาชาวอเมริกัน; มีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน)

**การวางแผนคือการนำเอาอนาคตมาสู่ปัจจุบัน
เพื่อที่คุณจะสามารถทำอะไรบางอย่างกับมันได้ในขณะนี้**

อาหารเพื่อยิ้ม

แม่อุ้มทารกขึ้นรถเมล์ ก็บังเอิญให้พบคนขับรถปากเสียบอกว่า “โ้ยผมไม่เคยเห็นเด็กอะไร หน้าตาน่าเกลียดเท่านี้เลยในชีวิต” เธอโกรธมากเดินตรงไปนั่งหลังรถข้างชายหนุ่มคนหนึ่ง เธอบอกอย่างโมโหว่า “คนขับรถแย่มาก เขาเพิ่งพูดจาตู่ถูกฉันอย่างร้ายแรง” ชายหนุ่มเกิดอารมณ์ร่วมก็เลยแนะนำว่า “เอาอย่างนี้ดีไหมพี่เดินไปใส่มันเลย ตูถูกกันได้อย่างไร ระหว่างนี้ผมจะอุ้มไอ้ลิงตัวนี้ไว้ให้พี่เพื่อที่จะชดมันได้ถนัดมือ”

องค์การสืบราชการลับต้องการได้มือฆ่าที่ใจถึง ทำตามคำสั่งได้ทุกอย่างจึงฝึกฝนชาย 2 หญิง 1 อย่างเข้มข้น และแล้วการทดลองที่สำคัญก็มาถึงครูให้ปืนเพื่อให้ชายคนแรกฆ่าภรรยาของเขา แม้จะถือปืนเข้าไปจ่อตอนหลับแต่ก็เอาปืนมาคืนและบอกว่าทำไม่ได้ ชายคนที่สองก็สอบตกเพราะทำไม่ได้เช่นเดียวกัน มาถึงหญิงใจถึงคนสุดท้าย เธอถือปืนกระบอกนี้เข้าไปในห้องนอนเพื่อยิงสามี ไม่นานก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นหลายนัด แล้วก็มีเสียงโครมครามอยู่นานพอควร เมื่อเธอออกมาจากห้องครูก็ถามว่าเกิดอะไรขึ้น เธอตอบว่า “โธ่ครูไม่บอกว่ามันเป็นกระสุนปลอม หนูเลยต้องใช้แก้อัฟฟาดหัวซะหลายทีกว่าจะเรียบบร้อย”

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพ่อแม่และลูกชาย 3 คน ในวัยรุ่นแสนชนอยู่บ้านบนริมเนิน วันหนึ่งก็เกิดอาเพศห้องส้วมที่ตั้งอยู่ริมเนินมีคนผลัดตกลงไปพ่อโกรธมากก็เรียกลูกสามคนมาถามไล่เรียงกันตั้งแต่คนโตลงมา สองคนแรกปฏิเสธอย่างแข็งขัน ส่วนลูกคนที่สามดูท่าทีมีพิรุณ พ่อจึงเล่าให้ฟังว่า “จอร์จวอชิงตัน ประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกา เมื่อตอนเด็กชนมาก ตัดต้นเชอร์รี่ของพ่อหมดเลย แต่เขาเป็นคนซื่อสัตย์เมื่อพ่อถามเขาจึงยอมรับ พ่อจึงไม่ลงโทษเขา เอ้าคราวนี้ ลูกบอกพ่อมาซิว่าเป็นคนผลัดส้วมหรือเปล่า” ลูกคนหลังฟังเรื่องอานุภาพแห่งความซื่อสัตย์แล้วก็ยอมรับกับพ่ออย่างกล้าหาญว่าเป็นคนผลัดส้วมจริง พ่อก็ดีใจใหญ่เลย เมื่อร้องให้เสร็จ เขาก็ถามพ่อว่า “ก็ไหนพ่อบอกว่าจอร์จ วอชิงตัน ไม่ถูกตีไฉนเวลายอมรับ ผมทำแบบเขาแล้ว แต่ทำไมพ่อยังตีผม” พ่อตอบว่า “ฟังให้ดีนะ มีข้อแตกต่างอยู่สองอย่างระหว่างจอร์จกับลูก อย่างแรกลูกไม่ใช่จอร์จ วอชิงตัน และอย่างที่สองเวลาที่จอร์จตัดต้นเชอร์รี่พ่อเขาไม่ได้อยู่บนต้นเชอร์รี่..... แต่เวลาที่ลูกผลัดนั้นพ่ออยู่ในส้วม”
